

Efter de hidtidige bestemmelser i § 35, stk. 5, har vandløbsretten kunnet pålægge kommuner at yde bidrag til vedligeholdelse af såvel offentlige som private vandløb. Når det offentlige overtager vedligeholdelsen af de offentlige vandløb, kan den hidtidige, fælles bestemmelse ikke opretholdes. Da bestemmelsen næppe har haft praktisk betydning ved private vandløb, findes reglen helt at kunne ophæves. I de særlige tilfælde, hvor den hidtidige bestemmelse kunne tænkes at have haft betydning ved private vandløb, kan de kommunale myndigheder selv ved vandløbets optagelse som offentligt hidføre et resultat, der er gunstigere for lodsejerne end den hidtidige ordning.

I § 36 foreslås indføjet nærmere regler for, hvilke kommunale kasser, der skal afholde udgifterne ved de offentlige vandløbs vedligeholdelse, og for, hvordan udgifterne ved vandløb, der er fælles for flere kommuner, skal fordeles mellem kommunerne indbyrdes. Efter forslaget tages der herved hensyn til de bestående forhold, således at hver kommune bærer en andel svarende til, hvad lodsejerne i den pågældende kommune hidtil i alt har været pålignet. Derimod tilsigter forslaget ingen ændring i den hidtidige ordning, hvorefter sognekommuner ikke yder bidrag til amtsvandløb, medmindre vandløbsretten efter de hidtidige bestemmelser i § 22, stk. 4, og § 35, stk. 5, har bestemt andet. For så vidt der opstår tvist mellem de vedligeholdelsespligtige kommuner, fordi en af disse finder, at byrdefordelingen som følge af gennemførte vandløbsreguleringer ikke længere står i rimeligt forhold til den interesse og nytte, som lodsejerne i de respektive kommuner har i vandløbet og dets tilstand, foreslås det, at den overordnede administrative myndighed skal have adgang til at henvise den klagende kommunalbestyrelse til at forelægge spørgsmålet for vandløbsretten. Det bemærkes herved, at det er retten, der ved behandlingen af nye vandløbsreguleringer efter § 22, stk. 1, således som denne bestemmelse foreslås ændret, skal tage stilling til, hvorledes den fremtidige vedligeholdelse af et for flere kommuner fælles vandløb skal fordeles mellem disse.

Vandløbsretterne har i enkelte tilfælde bestemt, at sognekommuner i medfør af den nugældende § 35, stk. 5, skal yde bidrag til vedligeholdelsen af et amtsvandløb. Om statsrefusionens beregning i sådanne tilfælde henvises til det nedenfor ad forslag nr. 20 (§ 36 b) anførte. Det findes ikke påkrævet at stille forslag om en almindelig regel om revision af sådanne særordninger. Det i så henseende fornødne kan ikke foretages administrativt, men vandløbsretten antages, hvis spørgsmålet fore-

lægges denne af en af kommunerne, at kunne træffe ny bestemmelse på grundlag af lovens ny formulering, jfr. princippet i § 93, stk. 1.

Det findes rigtigt også under den foreslåede nye ordning at opretholde adgangen til under en sag for vandløbsretten at påligne visse ejendomme som f. eks. dambrug og vandforsyningsanlæg, for hvilke vedligeholdelsen af ovenfor liggende vandløbsstrækninger er af særlig betydning, og anlæg, der som brunkulsejer, dambrug, spildevandsanlæg og i visse tilfælde veje medfører en forøgelse af vedligeholdelsen af de neden for anlæggene beliggende vandløbsstrækninger, særlige bidrag til disse strækningers vedligeholdelse. Derimod findes det uforment og stridende mod forudsætningerne for vedligeholdelsespligtens overførelse til det offentlige at opretholde adgangen til, såfremt et vandløbs regulering eller gennemførelse af andre af de i § 20, stk. 4, omhandlede foranstaltninger medfører væsentligt forøgede vedligeholdelsesudgifter, at påligne disse på samtlige i vandløbet interesserede ejendomme.

Forslag nr. 16 går ud på, at landkanaler eller efter ældre sprogbrug „landvandkanaler“, som er anlagt omkring et område, hvis afvanding sker ved udpumpning, for at afskære det tilstrømmende vand fra det øvrige opland fra pumpeområdet, og hvorved hyppigt også almindelige vandløb ledes uden om området, skal behandles efter de for almindelige vandløb gældende regler. Pumpekanaler inden for et pumpelag må derimod betragtes som anlagt til brug for en bestemt kreds af lodsejere, jfr. § 3, stk. 5, og selv om de, som det forekommer i sager, der er fremmet med statsstøtte efter lov om landvinding, er optaget som offentlige vandløb, findes det naturligt, at deres vedligeholdelse bekostes af de lodsejere, hvis arealer er forbedret ved foranstaltningen. Det forekommer, at man i stedet for at anlægge omfattende landkanaler har valgt at modtage oplandets vand i pumpeområdet og altså at udpumpe dette vand sammen med områdets eget overflødige vand. I disse tilfælde forekommer det, at et offentligt vandløb løber gennem pumpeområdet uden at kunne betegnes en pumpekanal. Eksempelvis kan nævnes, at nogle kunstige afvandingsanlæg er gennemført derved, at der ved udløbet af et naturligt vandløb er etableret sluse- og udpumpningsanlæg, således at hele vandløbets vandføring pumpes ud, når slusen under højvande er lukket. Hvis sådanne vandløb er optaget som offentlige, må de antages at være omfattet af hovedreglen om, at den kommunale kasse skal afholde udgifterne ved vedligeholdelsen, men hvis dette medfører en urimelig begunstigelse for ejerne